

Arrest

nr. 219 222 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MAERTENS *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 20 november 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 10 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 maart 2016 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,6 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 28 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 10/12/2015
Overdracht CGVS: 27/04/2016*

U werd op 1 december 2017 van 14.00 uur tot 17.50 uur gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), in aanwezigheid van een tolk die de taal Dari machtig is. Uw advocaat, Meester Gostek loco Meester Van Bellingen was hierbij aanwezig gedurende het volledige gehoor. Uw vertrouwenspersoon en psycholoog, Dhr. Declercq was hierbij eveneens aanwezig van 14.00 uur tot 15.40 uur.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Tadzjiek te zijn, afkomstig uit Saidkhan, district Chahardara in de provincie Kunduz (Afghanistan). U zou daar altijd blijven wonen en werken alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te verlaten. Sinds het overlijden van uw ouders, bleef u samen achter met uw broer en grootmoeder. Toen u dertien of veertien jaar oud werd woonde u regelmatig huwelijksfeesten bij. Op een dag vroegen uw vrienden echter een huwelijksfeest bij te wonen van een zekere Q. U zou er lang blijven feesten en dansen. De volgende dag werd u thuis benaderd door een soldaat die u vertelde dat commandant M., het hoofd van de Arbaki in Kunduz, u wou ontmoeten. U stemde in en kreeg er de aanbieding om voor de commandant te gaan werken. U was zo'n twee maanden aan de slag en had hem voornamelijk van thee voorzien, toen hij u op een dag vroeg hem te vervoegen in de slaapkamer. U werd er onder de bedreiging van een pistool door de commandant verkracht. Hij vertelde u dat u hierover aan niemand iets mocht vertellen en dreigde ermee uw familie te doden. Sinds die dag zou u regelmatig door de commandant worden aangerand. U werd vaak meegenomen naar huwelijksfeesten van andere commandanten, waar ook andere Bacha's op aanwezig waren en diende u verkleed als vrouw de ganse nacht te dansen. U merkte dat iedereen in het dorp op de hoogte was van uw situatie, maar niemand durfde iets te ondernemen. U raakte daarop bevriend met de zoon van de commandant en voelde zich tot hem aangetrokken. U merkte dat u elkaar leuk vond en maakte uw gevoelens kenbaar aan elkaar. U zou daarop met hem een relatie starten. Op een dag was u echter met elkaar aan het vrijen toen de commandant plots de kamer binnenkwam en u betrapte met zijn zoon. U merkte dat hij naar zijn wapen zocht en besepte dat hij u zou neerschieten. Omdat hij zijn wapen niet vond en naar een andere kamer liep, trok u vlug uw kleren aan en ontsnapte u. U vluchtte weg, maar werd beschoten. De kogel miste u echter en sloeg in op de voordeur. U vertelde de bodyguards aan de voordeur dat er zich dieven in huis bevonden, waarop zij naar binnen snelden. U liep op uw beurt naar buiten en reed weg in een auto van de commandant. U reed richting Kunduz-stad, waar een zekere K., verre familie, woont. U zou vanuit de stad naar M.A. bellen, een nog belangrijkere commandant en vertelde hem het hele verhaal. Toen hij echter begreep dat u een relatie had met de zoon van M., dreigde ook hij ermee u te doden. U belde daarop naar K. en sprak met hem af op de rijstmarkt. Hij zou voor u een smokkelaar regelen en drie uur later zou u reeds beginnen aan uw vlucht vanuit Afghanistan. U reisde zo'n twee jaar geleden via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 10/12/2015 een eerste asielaanvraag indiende.

U legde zelf geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag. Uw vertrouwenspersoon legde daarentegen wel een psychologisch attest neer en documenten van het Rode Kruis, oa. een wegbeschrijving.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 1 december 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste legde u geen enkel overtuigend stuk neerleg ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 18 april 2016, p. 1) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. Gevraagd naar dergelijke stukken, merkte u op dat u wel een taskara zou hebben, maar dat deze achtergebleven zou zijn in Afghanistan (CGVS, p. 3). Echter gepolst of u enige pogingen had ondernomen om uw taskara in handen te krijgen, liet u dan weer vallen dat u geen contact meer hebt, maar dat u wel zou hebben gepolst bij streekgenoten. U zou dan wel contact hebben opgenomen met het Rode Kruis om uw familie te contacteren, al kon u hiervan ter staving enkel een adresbeschrijving neerleggen en wees uw vertrouwenspersoon op het bestaan van e-mailverkeer met sociaal assistenten, hetgeen u dan weer niet neerlegde. In ieder geval, u zou daar later nog aan toevoegen dat u nog familie had wonen in Kunduz en u deze persoon zelfs in Afghanistan telefonisch contacteerde. De stereotiepe verschooning waarom u niet langer contact heeft, dat u uw telefoon waar deze persoon zijn telefoonnummer op zou staan, diende af te geven kan hoe dan ook niet overtuigen. Aangezien u meer dan in staat was om zomaar uw eigen buitenlands nummer op te zeggen, lijkt het weinig aannemelijk dat u niet in staat zou zijn dit nummer van uw eigen familie in Afghanistan te kunnen onthouden, noch dat u geen contact meer zou kunnen opnemen (CGVS, p. 6). Te meer u ook zelf aangaf Facebook te kunnen gebruiken (CGVS, p. 25), lijkt het er dan ook sterk op dat u weinig ernstige pogingen hebt ondernomen om dergelijke stukken te pakken te krijgen. Dient nog aan te worden toegevoegd dat het op zich weinig aannemelijk is dat u Afghanistan zou verlaten zonder enige documenten, zoals een identiteitsdocument (CGVS, p. 12). Het ontbreken van een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, gepaard met coherente verklaringen daaromtrent, ondermijnt ernstig uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede kunnen niet alleen vraagtekens worden geplaatst bij uw beweerde identiteit, maar bestaan er evenzeer ernstige twijfels omtrent uw beweerde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen op 10 december 2015 dat u geboren werd op 30 september 1999 en aldus zestien jaar zou zijn geweest op dat moment (Verklaring DVZ, d.d. 18 april 2016, p. 4, Vraag 4.). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 18 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is.

Hoewel deze beslissing reeds lang werd betekend, deed u nooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn te staven. Wat meer is, toen u bovendien ten gehore op het CGVS werd gevraagd wat uw geboortedatum dan wel zou zijn, gaf u plots aan dat u geen idee had, noch dat u wist in welk jaar u werd geboren. Waar de geboortedatum dan vandaan kwam die u ten aanzien van de DVZ eerder had laten optekenen, leek u evenmin te weten. Immers had u ten aanzien van Bureau MINTEH nog uitdrukkelijk laten verstaan dat uw geboortedatum 30 september 1999 zou zijn, hetgeen toch opmerkelijk is. Nog opmerkelijker was echter dat u destijds geen enkel idee had wat uw geboortedatum volgens de Afgaanse kalender dan wel zou zijn, terwijl u nu wel plots kon aangeven dat uw taskara werd opgesteld in het jaar 1393. In ieder geval, dat u geen idee zou hebben wat uw geboortedatum dan wel zou zijn of dat u hier nooit zou bij hebben stilgestaan is niet ernstig. U wist uw beweerde identiteit en leeftijd immers allerm minst te staven (supra). Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u de Belgische asiendiensten doelbewust tracht te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.

Ten derde heeft u het CGVS eveneens geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS kan immers geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit Chahardara, in de provincie Kunduz. In dit licht dient te worden vermeld dat u geen enkel document neerlegde die uw mogelijke herkomst uit de regio zou kunnen staven. Het CGVS is dan ook genoodzaakt zich te baseren op uw verklaringen, die allerminst konden overtuigen.

Zo bleek uw geografische en praktische kennis over uw regio van herkomst bijzonder oppervlakkig voor iemand die daar het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond. Zo verklaarde u afkomstig te zijn uit Chahardara en gevraagd naar de districten die rondom het uwe zouden liggen verklaarde u nogal stereotiep dat er zes districten zijn in de provincie, waarop u deze allen benoemde. Los van de vaststelling dat dit niet gevraagd werd, zijn er eigenlijk zeven districten. U vergat immers Kunduz te melden. In ieder geval, u gevraagd welke districten daarvan aan het uwe zouden grenzen, noemde u er correct twee, al vergat u evenzeer Kunduz. In ieder geval, u gepolst naar de districtscentra van de districten die u net had laten vallen, waaronder zelfs de aangrenzende moest u het antwoord schuldig blijven. Dat u dan wel, zij het niet volledig, de districten zomaar zou kunnen benoemen doch het u ontbrak aan verdere informatie is merkwaardig. Zo ook werd u gepolst naar de provincies die grenzen aan Kunduz, waarop u deze moeiteloos leek te kunnen opsommen. Echter gevraagd naar de provinciehoofdsteden en/of andere steden in die provincies bleef het dan weer stil. U beweerde overigens foutief dat de hoofdstad van Takhar, "Takhar ofzo, weet ik veel" zou zijn, terwijl het eigenlijk Taloqan is en ook van Baghlan gaf u aan dat het Baghlan zelf is, terwijl het eigenlijk Pol-e-Chomri is. U kon verder niet meer dan twee scholen benoemen in het ganse district en beweerde verder foutief dat er slechts één kliniek of ziekenhuis in het ganse district zou zijn (CGVS, p. 5-7). Verder werd u gevraagd aan welke provincies uw eigen district zou grenzen waarop u correct Balkh vermeldde, maar foutief Kholm liet noteren. Kholm is een district in de provincie Balkh. Dat ook de provincie Baghlan aan uw district grensde wist u blijkbaar niet, noch had u verdere informatie hierover. Zo had u geen idee welke districten van die provincies aan uw eigen district zouden grenzen, noch had u enig idee wat Hazrati Sultan of Baghlani Jadid zouden zijn. Eerstgenoemde is het dichtstbijzijnde district uit de provincie Samangan, terwijl laatstgenoemde een district in de provincie Baghlan is dat zelfs aan het uwe zou grenzen. U had verder geen idee wat de provinciehoofdstad van Samangan zou zijn (CGVS, p. 27-28).

U meende overigens foutief dat Hamal, Hut en Mizan de drie zomermaanden zouden zijn, terwijl dit eigenlijk respectievelijk de eerste, twaalfde en de zevende maand zijn. U zou daar verder nog Jawza aan toevoegen, de derde maand en liet vallen dat het niet op volgorde was. De zomermaanden gaan van mei tot september en omvatten (ruim gerekend) Saur, Jawza, Saratan, Asad, Sunbula en Mizan. U geweest op uw eerder beperkte kennis van het klimaat in uw herkomstregio stelde u nogal vreemd dat u het in de cursus had geleerd, maar ondertussen zou zijn vergeten, hetgeen opmerkelijk is. Immers kan worden aangenomen dat de maanden van de kalender eerder courante kennis zouden zijn (CGVS, p. 8-9).

Niet alleen bleek uw geografische kennis en de kennis van uw kalender ondermaats, ook uw kennis omtrent enkele prominenten en ingrijpende gebeurtenissen in uw regio bleek eerder beperkt. Zo had u niet het minste idee in welk jaar de laatste nationale verkiezingen waren, noch kon u naast de naam "Ghani", ook nog maar iets van verdere informatie geven (CGVS, p. 8-9). U beweerde verder foutief dat op het moment van uw vertrek Farooq reeds twee of tweeënhalf jaar districtshoofd zou zijn geweest, terwijl er rond die periode evenzeer een aantal andere districtshoofden zijn geweest. U kon verder correct twee namen van provinciegouverneurs geven, al had u geen idee wanneer het zou zijn gewijzigd (CGVS, p. 10). U kon daarnaast wel Abdul Wahid Omarkhail aanwijzen als districtshoofd van Chahardara, al kon u niet zeggen welke jaren hij aan de macht was. U had vreemd genoeg geen idee waarom hij niet langer districtshoofd was, terwijl hij eigenlijk het leven zou hebben gelaten bij een zelfmoordaanval. Wie Zahir Niazi was, nochtans eveneens een voormalig districtshoofd, wist u niet. U kon verder Abdul Salam benoemen als het hoofd van de taliban in uw regio, maar aan verdere informatie ontbrak het u volledig. Abdul Salam was de schaduwgouverneur voor Kunduz en kwam recent om het leven. Voorts liet u correct vallen dat Ghulam Mahudin een voormalig politiechef was geweest, al had u geen weet van eventuele incidenten met hem. Vreemd genoeg overleefde hij in 2014 nog een zelfmoordaanval.

Daarnaast had u geen idee wie Mulavi Ahmad Sha, Mohammad Sayed Raza en Zabihullah Majroh, Mawlawi Nooruddin waren, nochtans allen prominenten talib uit uw regio (CGVS, p. 28-30). In ieder geval, u werd verder gevraagd naar incidenten die gebeurden tijdens uw aanwezigheid in de regio en slaagde er in slechts één incident uiterst vaag te beschrijven. Zo zou er een raket op een toren zijn afgevuurd, al had u geen idee wanneer exact dit was. Wat er ook van zij, dat u verder geen weet had van enige incidenten is, gezien de reputatie van de taliban in Kunduz niet ernstig te noemen. U werd uiteindelijk gevraagd naar lokale radiostations waarop u enkel Radio Kunduz liet vallen. U kende geen enkele andere radio. Tot slot geconfronteerd met de afbeelding van een brug beweerde u dat het de brug was in het district Dasht-e-Archi, terwijl het eigenlijk de brug tussen uw eigen district en Kunduzstad is (CGVS, p. 32). Dat u van dit alles niet beter op de hoogte leek te zijn is opmerkelijk en doet bovenal vermoeden dat u uw beweerde regio van herkomst al langer hebt verlaten dan u wenst te laten uitschijnen. De kennis die u dan wel lijkt te bezitten bleek dan weer bijzonder oppervlakkig en wijst dan ook op een zeker ingestudeerd karakter ervan.

Ten vierde kan evenmin geloof worden gehecht aan uw beweerde homoseksuele geaardheid. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten.

In casu werd echter vastgesteld dat uw verklaringen over uw vermeende geaardheid en de bewustwording daartoe allerminst konden overtuigen en weinig oprecht leken te zijn. Zo werd u gevraagd op welk moment in uw leven u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen, waarop u aangaf dat u het wist toen u een relatie kreeg met de zoon van de commandant. U beweerde daar vroeger nooit te hebben bij stilgestaan, noch had u zich voordien ooit aangetrokken gevoeld tot mannen. Dat hier niet enige tijd aan vooraf zou zijn gegaan vol vragen en onzekerheid, doch u het plots zomaar zou beseffen lijkt op zich reeds weinig aannemelijk. U werd gevraagd hoe u dat dan besepte, waarop u nogal stereotiep antwoordde dat u het voelde toen u een seksuele relatie had met die jongen, terwijl u bij vrouwen niets voelde. U gevraagd om uw gevoelens en de bewustwording verder te omschrijven, kon u niets anders laten optekenen dan dat u wel bij hem wou zijn, doch niet bij een meisje. Ook wanneer verder werd gepolst naar de gevoelens die met dit toch wel ingrijpende bewustwordingsproces moeten gepaard gaan, geraakte u niet verder dan "Ik ben gewoon zo. Ik wil niet bij een meisje zijn, maar wel bij hem" (CGVS, p. 18-19). Dat u dergelijke moeite zou hebben om ook maar een beetje over uw gevoelens te praten tijdens uw bewustwordingsproces, maar telkens uiterst oppervlakkig en stereotiep zou verwijzen naar de contacten die u zou hebben gehad doet afbreuk aan de geloofwaardigheid. Dergelijke vage verklaringen over uw gevoelens wijzen op een gebrek aan doorleefde ervaringen en overtuigen geenszins het CGVS van de authenticiteit ervan. Dat u overigens keer op keer zou verwijzen naar uw beweerde geaardheid als "Ik wilde normaal zijn", "Ik ben gewoon zo", "dat het normaal is om zo te zijn", wijst er overigens op dat u zich geenszins wenst te associëren met uw beweerde geaardheid (CGVS, p. 18-20). Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee. Op geen enkel moment was u namelijk in staat om duidelijk de ontdekking van uw seksualiteit uit te drukken.

Daarnaast slaagde u er ook niet in het CGVS te overtuigen een oprechte relatie en/of seksuele contacten te hebben gehad met mannen. Zo beweerde u een relatie te hebben gehad met de zoon van de commandant en gevraagd hoe die relatie zou zijn ontstaan antwoordde u nogal stereotiep dat u samen naar films keek, u elkaar graag zag en dat ook aan elkaar hebt gezegd (CGVS, p. 17). U werd daarnaast gevraagd om uw gevoelens te omschrijven voor deze persoon, al geraakte u niet verder dan dat u zich goed voelde bij hem en tot rust bij hem kwam. Echter gevraagd waarom u zo tot hem aangetrokken werd, kon u enkel aangeven dat u hem graag had. Eerder beknopt (CGVS, p. 19). Wat er ook van zij, u werd erop gewezen dat het weinig aannemelijk is dat een relatie zomaar uit het niets zou ontstaan, waarop u niets anders kon aangeven dat het "na verloop van tijd zo is gebeurd". U zou daaraan toevoegen dat hij u had gezegd dat hij u leuk vond, en omgekeerd en u zo tot het besef kwam dat u elkaar graag zag. Opnieuw, eerder summier en stereotiep (CGVS, p. 20). U werd verder gepolst naar hoe uw partner zijn geaardheid zou hebben ontdekt, waarop u enkel aangaf dat hij u niets had gezegd, behalve dat hij u graag zag sinds u bij hen woonde. U had verder geen idee wanneer exact u voor het eerst een koppel zou vormen, noch wanneer u voor het eerst seksuele betrekkingen met elkaar had gehad (CGVS, p. 20). Gevraagd naar meer informatie over uw partner vatte u het nogal kort samen: "Ik woonde bij hem. Bij zijn vader."

U werd aangemoedigd meer over uw eerste grote liefde te vertellen, maar geraakte niet verder dan “We bleven aan elkaar zeggen dat we elkaar leuk vonden. We zagen elkaar graag.” U gevraagd om uw partner te omschrijven gaf u zijn naam, wie zijn vader was en waar hij woonde. Qua persoonlijkheid omschreef u hem dan weer als “Hij was een jongen zoals mij, (...). Verder niets speciaals” en zijn uiterlijk omschreef u als “Hij was een knappe jongen, had een rechte neus. Mooie wenkbrauwen, blank en was iets kleiner dan ik.” U meende verder ook in België een relatie te hebben gehad, al kon u deze persoon niet beter omschrijven als “Hij was aantrekkelijk en zag er knap uit”. U kende overigens niet eens zijn volledige naam (CGVS, p. 21-23). U verklaarde dat er foto’s zouden bestaan van u en uw partner, maar u wenste deze niet neer te leggen, zodat het hier bij een blote bewering blijft. Dat u het ontstaan van uw relatie, uw relatie zelf en uw partner(s) op een dergelijke oppervlakkige en weinig overtuigende manier zou omschrijven is weinig ernstig te noemen.

Tot slot bleek u ook een bijzonder geringe kennis te hebben over de homoseksuele gemeenschap en de perceptie daarvan zowel in uw land van herkomst, als in België. Zo werd u gepolst naar het standpunt van uw religie omtrent homoseksualiteit, waarop u nogal vreemd aangaf dat u niet veel van godsdienst kent, maar eigenlijk niet weet wat niet mag. U beweerde verder pas in België te weten zijn gekomen dat dit in België “normaal” is en u geen schrik diende te hebben, hetgeen evenmin overtuigt. Van iemand die net omwille hierdoor zijn land van herkomst wenst te verlaten, kan op z’n minst verwacht worden dat hij zich terdege informeert betreffende relevante wetgeving in het land van opvang. Dat u dit hebt nagelaten roept vragen op. Immers liet u optekenen dat u dit pas ontdekte nadat u samen met een andere Afghaanse jongen naar “homoseksuele porno” zou kijken. Dat u eigenlijk zomaar met een andere Afghaan dergelijke activiteiten zou ondernemen is gezien de Afghaanse culturele context op zich al weinig aannemelijk (CGVS, p. 22). Een dergelijke zorgeloosheid valt niet te rijmen met het profiel dat u zichzelf aanmeet. U liet verder verstaan nooit iets omtrent de wetten en regels te hebben opgezocht in België, noch kende u hier ontmoetingsplaatsen of holebi-organisaties in België (CGVS, p. 23-24). U verklaarde weliswaar dat u met uw partner in België disco’s opzocht, maar u kon er geen één bij naam noemen. Dat u hier niet de minste interesse zou in tonen, of hier op z’n minst niet eens een beetje nieuwsgierig naar zou zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dan ook finaal, temeer u ondertussen al twee jaar in België verblijft, een land waar u uw beweerde geaardheid veel openlijker kunt beleven, waardoor van u toch meer doorleefde verklaringen verwacht mogen worden.

Ten vijfde kon ook uw reisweg richting Europa niet overtuigen. Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (tickets, foto’s, ...). U had verder geen idee wanneer exact u Afghanistan zou verlaten, noch wist u welke steden u op weg naar de grens passeerde of waar exact u deze grens tussen Afghanistan en Iran zou kruisen. Welke plaatsen u in Iran passeerde wist u niet en de grensovergang tussen Iran en Turkije kon u niet beter omschrijven dan “Urumia, denk ik. Heel hoge bergen, waar we te voet over moesten.” Dat u over een dusdanig ingrijpende gebeurtenis niet meer zou kunnen vertellen dan bovenstaande is opmerkelijk en doet vermoeden dat u op een andere manier zou zijn gereisd dan u beweert. Het CGVS wenst nog toe te voegen dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraegt doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, profiel, uw meest recente verblijfsplaatsen en uw sociaal netwerk in Afghanistan waardoor, logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas zou echter ook nog blijken uit de talrijke weinig aannemelijke, vage en tegenstrijdige verklaringen die werden opgemerkt doorheen uw relaas. Zo verklaarde u sinds lang voor commandant M. te werken, al had u geen idee sinds wanneer exact u bij hem aan de slag was, noch had u enig idee wanneer u door hem werd aangerand. U had verder geen idee wat de volledige naam van deze M. zou zijn, noch bleek u bijzonder veel over hem te kunnen vertellen behalve dat hij een belangrijk Arbaki was (CGVS, p. 15-16). U verklaarde verder problemen te kennen nadat u werd betrappt met zijn zoon al kon u niet aangeven wanneer dit was (CGVS, p. 17). Dient nog aan te worden toegevoegd dat het volstrekt onaannemelijk lijkt dat, mocht er enig geloof worden gehecht aan uw geaardheid, u een relatie zou starten met de zoon van een danig invloedrijk en machtig persoon. Dat u dergelijke risico’s zou lopen lijkt niet serieus. U voegde daar overigens aan toe dat u betrappt werd terwijl u seks had met zijn zoon en gevraagd hoe dat kon gebeuren antwoordde u nogal vreemd genoeg dat de deur gewoon open stond (CGVS, p. 25). Opnieuw, dat u dergelijke risico’s zou nemen is volstrekt ongeloofwaardig.

De verschoning dat u het niet in het oog had gehouden overtuigt dan ook niet. Wat er ook van zij, u verklaarde verder dat de commandant zou binnenvallen, u nog snel uw broek en schoenen kon aandoen, GSM en sleutels bij de hand had, de bodyguards kon misleiden en een kogel kon ontwijken omdat de commandant zijn pistool niet vond (CGVS, p. 25-26). Het hoeft dan ook weinig uitleg dat een dergelijk scenario weinig aannemelijk lijkt. Te meer u zelf had aangegeven dat u eigenlijk niet naar huis mocht van de commandant is het bevreemdend vast te stellen dat u alsnog toegang zou hebben tot zijn autosleutels. Dat u daar bovendien nog aan zou toevoegen dat u nadat u ontsnapte nog een belangrijke(re) commandant zou contacteren om over uw relatie te vertellen, zorgt er dan ook voor dat uw relaas volstrekt ongeloofwaardig is (CGVS, p. 26-27).

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat het eventuele medische en psychologische problemen kan erkennen op basis van het door u neergelegde attest, al geldt dit attest geenszins als verschoning voor bovenstaande vage, tegenstrijdige en bovenal weinig aannemelijke verklaringen. Noch daargelaten dat uit dit attest louter blijkt dat u depressief zou zijn en lijdt aan posttraumatische stress hebt u geenszins aangetoond dat dit aan de oorzaak zou liggen van dergelijke gebrekkige verklaringen. Te meer u nergens tijdens het gehoor melding maakte van enige problemen, u meer dan in staat leek om op alle vragen te antwoorden en uw psychologisch attest zelfs melding maakt van een zekere progressie. Wat er ook van zij, dergelijke attesten vormen overigens geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin men deze problemen zou hebben opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Voor medische problemen richt u zich bijgevolg tot de geijkte procedure 9ter.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U legde verder geen documenten neer ter staving van uw relaas. Niettemin, documenten hebben slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Tot slot wenst het CGVS nog toe te voegen dat uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge graad van corruptie, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 1 december 2017, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, profiel, verblijfsplaatsen, netwerk, reisweg en relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS, p. 32), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfsplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielaanvraag raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

o Schending van artikel 1, A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen .

o Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet ") .

o Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht.

o Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen .

o Art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens

o Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur .

o Schending van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidbeginsel."

Verzoeker acht het zeer belangrijk dat de commissaris-generaal zijn nationaliteit en herkomst niet betwist, "evenmin wanneer het gaat over de eigenlijke problemen". Hij wijst erop dat hij het Dari machtig is en dat hij een soennitische Tadzjiek is.

In een eerste onderdeel - met betrekking tot de vluchtelingenstatus - voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal zijn vluchtrelaas niet grondig heeft geanalyseerd en een subjectieve interpretatie van de feiten en zijn verklaringen geeft, alsook weinig rekening houdt met de persoonlijke emotionele ingesteldheid van zijn persoon.

Hij verwijst naar en citeert uit het document "*Beyond proof. Credibility Assessment in EU Asylum System*" van UNHCR met betrekking tot de vragen die te maken hebben met de algemene kennis van een verzoeker om internationale bescherming. Hij benadrukt dat de informatie die hij heeft bijgebracht gedurende het persoonlijk onderhoud wel consequent, niet tegenstrijdig en wel degelijk gedetailleerd is. Hij herhaalt dat de commissaris-generaal een subjectieve beoordeling van zijn relaas doet, in het bijzonder wat zijn homoseksuele geaardheid betreft. Hij geeft aan het niet eens te zijn met de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) Verzoeker meent dat de commissaris-generaal hem ten onrechte verwijt geen enkel overtuigend stuk te hebben neergelegd omtrent zijn identiteit en hiertoe niet de nodige inspanningen heeft geleverd. Hij verwijst naar en citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat hij op geloofwaardige wijze heeft verduidelijkt dat het voor hem niet mogelijk was om dergelijke documenten bij te brengen. Hij heeft immers geen contact meer met zijn familie, ondanks zijn pogingen om contact met hen op te nemen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn. Verzoeker wijst erop dat zowel hij als zijn vertrouwenspersoon gemeld hebben dat het Rode Kruis een procedure voor tracing van zijn familieleden heeft opgestart. Hij meent dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk is gegaan, gezien hij "*verzoeker perfect had kunnen uitnodigen om deze stukken van aanvraag bij het Rode Kruis Red Tracing nog bij te brengen wat het CGVS niet had gevraagd*". Verzoeker brengt thans e-mailverkeer bij van zijn psycholoog naar de dienst Tracing Rode Kruis (verzoekschrift, stuk 3) en citeert uit dit mailverkeer.

Wat het feit betreft dat verzoeker facebook gebruikt, wijst hij erop dat dit geen middel is om in contact te komen met zijn grootmoeder omdat zij moeilijk over dergelijke communicatiemiddelen beschikt. Verzoeker is facebook bovendien pas beginnen gebruiken sinds zijn aankomst in België.

(2) Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekers beweerde leeftijd niet aannemelijk is, citeert verzoeker vooreerst uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hieromtrent. Hij licht toe dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij bij aanvang van de procedure verklaarde dat hij zestien jaar oud was, waarna de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf zijn geboortedatum berekende, zoals vaker gebeurt. Bovendien wijst hij erop dat het niet gewoon is dat een verzoeker om internationale bescherming zijn geboortedatum niet kent, gelet op de afwezigheid van een officiële registratie van dergelijke gegevens in Afghanistan. Hij heeft echter, zoals andere verzoekers, wel ongeveer zijn leeftijd kunnen vermelden.

Verzoeker meent verder dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij verklaarde dat zijn taskara ongeveer in het jaar 1393 werd opgesteld, waarbij hij duidelijk opmerkt dat hij geen precieze data kan opgeven.

Verzoeker meent verder nog dat "*het feit dat er geen beroep werd aangetekend tegen de leeftijdsbeslissing kan evenmin tegen verzoeker worden gebruikt nu in het merendeel van de betwistingen voor de Raad van State de asielzoeker minderjarig bij start procedure nadien bij de effectieve behandeling van de betwisting leeftijd ondertussen wel de meerderjarigheid heeft bereikt.*"

(3) Verzoeker meent verder dat de bestreden beslissing stelt dat hij geen zicht biedt op zijn recente verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België, doch op geen enkele wijze aantoonbaar dat hij hierover ongeloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd. Hij meent echter dat uit zijn verklaringen echter het volgende kan blijken:

"- Perfect kunnen weergeven van het bestaande ziekenhuis met naam in zijn district doch inderdaad geen ander ziekenhuis

*- Wat betreft het opnoemen van de districten moet men kijken naar de exacte vraagstelling door het CGVS
Zie de vraag:*

"Uw district, welke districten liggen daarrond in de provincie Kunduz?"

Rekeninghoudend met het woord daarrond , is het antwoord van verzoeker inderdaad juist.

-Wat betreft het opnoemen van de provincies die grenzen aan Kunduz kon verzoeker dit bovendien perfect weergeven

- Wat betreft de provinciehoofdsteden en anderen gaf verzoeker ook wat informatie die niet doet blijken van een ingestudeerd karakter maar wel blijkt geeft van een zekere kennis waarvan de eisen door het CGVS misschien te detaillistisch zijn voor verzoeker."

(4) Wat zijn kennis betreft van bekende personen en ingrijpende gebeurtenissen in zijn regio, meent verzoeker dat de eisen die aan hem gesteld worden onredelijk zijn, zeker indien rekening gehouden wordt met zijn leeftijd. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij wel degelijk een zekere kennis had hieromtrent die zijn regio van herkomst kan staven, zijnde kennis van het voormalig en huidig districtshoofd, provinciegouverneurs, het hoofd van de taliban en de voormalige politiechef in zijn regio.

Zijn kennis over zijn regio van herkomst is dan ook groter dan de bestreden beslissing voorhoudt. Hij meent aldus dat niet wordt aangetoond dat verzoeker zijn regio van herkomst reeds vroeger dan zijn beweerde vertrek uit Afghanistan zou verlaten hebben. De bestreden beslissing is volgens verzoeker immers gebaseerd op veronderstellingen die niet worden gesteund door zijn verklaringen.

(5) Waar de commissaris-generaal zijn beweerde homoseksuele geaardheid betwist, merkt verzoeker op dat hij niet in staat is om deze te bewijzen met andere middelen dan zijn verklaringen die hij aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij licht hierbij toe dat *“Deze vraagstelling betreft zijn meest intieme sfeer en dergelijke eisen die het CGVS oplegt omtrent het bewijs van zijn homoseksuele beleving zijn denigrerend en beledigend voor verzoeker en staan niet meer in verhouding tot het werkelijk bewijzen van de aangehaalde problematiek die de basis vormt voor het asielonderzoek.*

Het CGVS vermag toch niet zelf de gevoelens gaan interpreteren van een persoon die zijn homoseksuele geaardheid ontdekt waar verzoeker zich bij bepaalde vraagstellingen ernstig gekrenkt voelde en geraakt in zijn intiemste beleving.

Ook wat betreft de beleving in België is het niet verwonderlijk dat verzoeker een zekere schroom ervaart voor contacten met de Belgische homoseksuele gemeenschap.”

(6) Verzoeker meent verder dat de motivering in de bestreden beslissing, waarbij praktisch wordt vereist dat hij in een ander Europees land zijn verzoek om internationale bescherming had moeten indienen, *“geen enkele steek”* houdt. Hij licht hierbij toe dat: *“Indien dit het geval was dan had het CGVS geen enkel dossier te beoordeling nu alle asielzoekers verschillende landen hebben doorkruist waar voorheen geen enkele registratie gebeurde.*

In het andere geval beroept men zich dan overigens vaak op de conventie van Dublin.

Verzoeker werd begeleid door een smokkelaar in zijn tocht naar België en diende vaak in moeilijke omstandigheden te reizen waarbij er weinig informatie door de smokkelaar werd verschaft en de instructies werden opgevolgd.”

(7) Wat verzoekers verklaringen over zijn problemen betreft, meent verzoeker dat de commissaris-generaal niet aantoont dat er zich tegenstrijdigheden in zijn verklaringen zouden bevinden. Waar de bestreden beslissing wijst op de vaagheid van sommige van zijn verklaringen, meent verzoeker dat onvoldoende rekening wordt gehouden met het feit dat de ontdekking van zijn relatie met de zoon van M. een traumatische ervaring betrof. Hij verklaarde bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk dat hij van zijn veertiende tot zijn zestiende voor commandant M. gewerkt heeft, doch kon het exacte jaar niet weergeven.

Hij wijst er verder op dat de commissaris-generaal zijn medische en psychologische problemen niet betwist, doch de documenten die hij aanbracht ter staving van zijn relaas niet wil aanwenden om zijn *“soms moeilijke”* verklaringen te interpreteren.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig is gemotiveerd en dat hem internationale bescherming moet worden toegekend.

In een tweede onderdeel - met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus - wijst verzoeker op artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte naliet om de veiligheidssituatie in de streek waaruit verzoeker afkomstig is, zijnde Saidkan in het district Chahardara in de provincie Kunduz, te onderzoeken. Hij benadrukt dat hij voldoende elementen heeft bijgebracht waarom hij geen documenten kan neerleggen ter staving van zijn herkomst, doch dit ontnemt de commissaris-generaal niet van de verplichting om een onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in zijn vermeende regio van herkomst. Verzoeker citeert het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan. Hij meent verder dat hieruit blijkt dat een intern vestigingsalternatief niet kan worden toegepast binnen Afghanistan, gelet op de veiligheidssituatie in andere delen van het land rekening houdend met voorgaande recente informatie.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal deze elementen niet grondig heeft onderzocht en zelf geen landeninformatie bijbrengt omtrent de veiligheidssituatie, zoals het doet in andere dossiers. Hij wijst erop dat, naast het feit dat zijn verklaringen over zijn regio van herkomst niet worden betwist, de commissaris-generaal eveneens de verplichting heeft om de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst en het bestaan van willekeurig geweld en het risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te onderzoeken. Hij stelt verder dat de commissaris-generaal geen internationale bescherming mag weigeren omwille van *“een beweerde onwaarheid of zekere contradicties in het relaas van verzoeker (die overigens allen worden weerlegd)”*. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en de reële onveiligheidssituatie in Afghanistan kan niet worden betwist.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker mailverkeer met het Rode Kruis dienst Tracing (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.1.3. Ter zitting legt verzoeker met een aanvullende nota een kopie van zijn taskara en een kopie van enkele pagina's uit zijn paspoort neer.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat hij met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Hij ontkent slechts de vaststelling dat er belangrijke indicaties zijn om te twifelen aan zijn identiteit, leeftijd, recent verblijf in zijn regio van herkomst en zijn problemen, waarbij hij zich beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad merkt vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geen overtuigend document neerlegt ter staving van zijn identiteit. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij geen documenten kon bekomen omdat hij geen contact meer heeft met zijn familie, en legt ter staving van dit verweer e-mailverkeer tussen zijn vertrouwenspersoon en het Rode Kruis Dienst Tracing neer. De Raad merkt hierbij op dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij alle documenten ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk bijbrengt. Verzoeker geeft in het verzoekschrift echter geen verklaring waarom hij dit stuk pas dusdanig laat in de procedure neerlegt, hoewel zijn vertrouwenspersoon hiervan reeds melding maakte tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 3). Verzoekers verweer dat de commissaris-generaal niet vroeg om deze stukken neer te leggen doet hieraan geen afbreuk, gezien de bewijslast voor de gegrondheid van het verzoek in de eerste plaats op verzoeker rust en het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in diens bewijsvoering op te vullen. Verzoeker gaat met dit verweer bovendien voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat hij verder geen geloofwaardige verklaringen aflegde over zijn onmogelijkheid om familieleden te contacteren. De bestreden beslissing stelde immers terecht vast dat: *“In ieder geval, u zou daar later nog aan toevoegen dat u nog familie had wonen in Kunduz en u deze persoon zelfs in Afghanistan telefonisch contacteerde. De stereotiepe verschoning waarom u niet langer contact heeft, dat u uw telefoon waar deze persoon zijn telefoonnummer op zou staan, diende af te geven kan hoe dan ook niet overtuigen. Aangezien u meer dan in staat was om zomaar uw eigen buitenlands nummer op te zeggen, lijkt het weinig aannemelijk dat u niet in staat zou zijn dit nummer van uw eigen familie in Afghanistan te kunnen onthouden, noch dat u geen contact meer zou kunnen opnemen (CGVS, p. 6).*

Te meer u ook zelf aangaf Facebook te kunnen gebruiken (CGVS, p. 25), lijkt het er dan ook sterk op dat u weinig ernstige pogingen hebt ondernomen om dergelijke stukken te pakken te krijgen. Dient nog aan te worden toegevoegd dat het op zich weinig aannemelijk is dat u Afghanistan zou verlaten zonder enige documenten, zoals een identiteitsdocument (CGVS, p. 12)." Waar verzoeker aanvoert dat hij facebook pas in België begon te gebruiken en zijn grootmoeder niet over dit communicatiemiddel beschikt, merkt de Raad op dat verzoeker met dit verweer niet aantoont dat hij via facebook niet in contact zou kunnen komen met andere Afghaanse familieleden of kennissen die hem kunnen bijstaan met het bekomen van enig document aangaande zijn identiteit.

Waar verzoeker thans ter zitting kopieën neerlegt van een taskara en enkele pagina's uit een paspoort ter staving van zijn identiteit, wijst de Raad er dan ook op dat verzoeker vooreerst niet verduidelijkt op welke manier hij thans wel in staat bleek om zijn taskara vanuit Afghanistan te bekomen, gelet op het feit dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift volhardde geen contact te hebben met zijn familie. Hoe dan ook merkt de Raad op dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de door verzoeker neergelegde taskara. De taskara vermeldt immers dat verzoeker dertien jaar oud zou zijn in 2013, hetgeen klemt met de in het administratief dossier beschikbare informatie waaruit genoegzaam kan blijken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij geboren werd op 30 september 1999, zoals hieronder zal blijken. Bovendien stemt deze vermelding niet overeen met verzoekers verklaringen in zijn Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, waar hij verklaarde dat zijn taskara vermeldt dat hij geboren is op "30/09/99" (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 17, "*Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*", p. 2). Aan de door verzoeker neergelegde kopie van zijn Afghaans paspoort, dat eveneens in tegenstrijd met de informatie in het dossier stelt dat verzoeker geboren werd op 26 september 1999 te Kunduz, kan evenmin bewijswaarde worden toegekend. De Raad merkt op dat dit paspoort werd opgesteld door de Afghaanse ambassade te Bonn op 30 augustus 2018, waarbij het niet duidelijk is op basis van welke gegevens de Afghaanse ambassade zicht gebaseerd heeft om verzoekers identiteit vast te stellen. Dit geldt temeer nu verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aanvoert dat er in Afghanistan geen officiële registratie van geboortes bestaat. De Raad merkt hierbij nog op dat de neergelegde taskara en paspoort beiden een kopie betreffen, waarvan de inhoud en vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te manipuleren of fabriceren is. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen dan ook niet dienen ter staving van verzoekers identiteit, leeftijd en recente herkomst uit de provincie Kunduz. Bovendien verwijst de Raad naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 15, nr. 2), met name de "*COI Focus: Afghanistan. Corruptie en valse documenten*" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Gelet op het voorgaande kan de Raad enkel besluiten dat verzoeker er ook in de huidige fase van de procedure niet in slaagt om een overtuigend bewijs neer te leggen van zijn identiteit.

Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt immers dat verzoeker geboren zou zijn op 26 of 30 september 1999 en veertien jaar oud was in 2013 (DVZ-verklaring, stuk 16, p. 4; aanvullende nota verzoeker), hetgeen klemt met de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie waaruit blijkt dat verzoeker in 2016 ouder was dan achttien jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. De Raad benadrukt dat het resultaat van deze medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State, doch legt thans in onderhavige procedure geen bewijs voor dat dergelijk beroep is ingediend. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat dergelijk beroep zinloos zou zijn geweest, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft die geen afdoende verschoening biedt voor zijn nalatigheid om deze beslissing aan te vechten indien hij niet akkoord ging met de resultaten van het leeftijdsonderzoek. Verzoekers verweer dat hij zijn geboortedatum niet kende en louter verklaarde dat hij zestien jaar oud was, waarna de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken 30 september 1999 als geboortedatum heeft neergeschreven, klemt met zijn verklaringen in de Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, waar hij verklaarde dat "*Taskara zegt: 30/09/99*" toen hij geconfronteerd werd met twijfels over zijn leeftijd (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 17, "*Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*", p. 2). Dat verzoeker, na confrontatie met het leeftijdsonderzoek tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4) en thans in zijn verzoekschrift nog steeds vasthoudt aan zijn verklaringen dat hij zijn geboortedatum niet kent doch zestien jaar oud is, toont aan dat hij bewust tracht de Belgische instanties te misleiden. Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij blijkt immers dat verzoeker twee tot zes jaar ouder is dan hij aanvankelijk beweerde, hetgeen een dermate significante discrepantie betreft die niet louter kan worden verklaard noch verschoond door de algemene bewering dat de geboortedatum niet officieel wordt geregistreerd in Afghanistan.

De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet, zoals hierboven reeds vastgesteld, afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem neergelegde kopie van zijn taskara en paspoort.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoekers verklaringen over zijn recent verblijf in zijn vermeende regio van herkomst worden ondergraven doordat zijn (i) geografische kennis, (ii) zijn kennis van de Afghaanse kalender, (iii) zijn kennis over bekende personen en (iv) recent ingrijpende gebeurtenissen in zijn regio enerzijds lacunair is en anderzijds ingestudeerd overkomt. Verzoekers verweer dienaangaande blijft in wezen beperkt tot het enerzijds aanvoeren dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel en anderzijds te volharden dat hij weldegelijk over een voldoende kennis beschikt van zijn regio van herkomst.

In zoverre verzoeker aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd, wijst de Raad vooreerst op voorgaande vaststellingen waaruit genoegzaam blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde minderjarigheid. Bovendien kan zelfs van een persoon van jonge leeftijd met beperkte scholing redelijkerwijs worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde regio van herkomst. Waar het verzoekschrift stelt dat dergelijke kennis niet van verzoeker kan worden verwacht, merkt de Raad op dat, aangezien verzoeker verklaarde zijn hele leven in Chahardara gewoond te hebben tot aan zijn vlucht in de zomer van 2015 (DVZ-verklaring, stuk 16, p. 4, 10-11), van hem weldegelijk de kennis kan worden verwacht waaruit blijkt hij zijn hele leven in zijn vermeende regio van herkomst gewoond heeft. Ook al wordt niet van hem verwacht dat hij een grondige geopolitieke kennis heeft van de ingewikkelde Afghaanse staatsstructuur, doch van verzoeker kan wel worden verwacht dat hij in staat is om zijn herkomst toe te lichten en door middel van vragen over zijn geografische en sociopolitieke kennis zijn bekendheid kan aantonen met zijn streek van herkomst en zijn sociale en maatschappelijke omgeving. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing is verzoekers geografische, maatschappelijke en sociopolitieke kennis echter ontoereikend. Hij kan immers niet gevolgd worden waar hij stelt dat zijn kennis over de districten rondom zijn regio toereikend is wanneer rekening wordt gehouden met de vraagstelling van de commissaris-generaal welke districten “daarrond” zijn regio lagen, nu blijkt dat hij wel de districten van zijn provincie, zij het onvolledig, kan opnoemen, doch verder foutieve of lacunaire verklaringen aflegde over deze nabijgelegen districten.

Verzoekers argumentatie dat hij wel degelijk nog over een bepaalde kennis beschikt, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing die op zich toelaten om te besluiten dat verzoeker zijn recente herkomst uit Chahardara niet aannemelijk kan maken.

Volgende motivering van de bestreden beslissing is dan ook pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad: *“Het CGVS kan immers geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit Chahardara, in de provincie Kunduz. In dit licht dient te worden vermeld dat u geen enkel document neerlegde die uw mogelijke herkomst uit de regio zou kunnen staven. Het CGVS is dan ook genoodzaakt zich te baseren op uw verklaringen, die allerminst konden overtuigen.*

Zo bleek uw geografische en praktische kennis over uw regio van herkomst bijzonder oppervlakkig voor iemand die daar het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond. Zo verklaarde u afkomstig te zijn uit Chahardara en gevraagd naar de districten die rondom het uwe zouden liggen verklaarde u nogal stereotiep dat er zes districten zijn in de provincie, waarop u deze allen benoemde. Los van de vaststelling dat dit niet gevraagd werd, zijn er eigenlijk zeven districten. U vergat immers Kunduz te melden. In ieder geval, u gevraagd welke districten daarvan aan het uwe zouden grenzen, noemde u er correct twee, al vergat u evenzeer Kunduz. In ieder geval, u gepolst naar de districtscentra van de districten die u net had laten vallen, waaronder zelfs de aangrenzende moest u het antwoord schuldig blijven. Dat u dan wel, zij het niet volledig, de districten zomaar zou kunnen benoemen doch het u ontbrak aan verdere informatie is merkwaardig. Zo ook werd u gepolst naar de provincies die grenzen aan Kunduz, waarop u deze moeiteloos leek te kunnen opsommen. Echter gevraagd naar de provinciehoofdsteden en/of andere steden in die provincies bleef het dan weer stil. U beweerde overigens foutief dat de hoofdstad van Takhar, “Takhar ofzo, weet ik veel” zou zijn, terwijl het eigenlijk Taloqan is en ook van Baghlan gaf u aan dat het Baghlan zelf is, terwijl het eigenlijk Pol-e-Chomri is. U kon verder niet meer dan twee scholen benoemen in het ganse district en beweerde verder foutief dat er slechts één kliniek of ziekenhuis in het ganse district zou zijn (CGVS, p. 5-7). Verder werd u gevraagd aan welke provincies uw eigen district zou grenzen waarop u correct Balkh vermeldde, maar foutief Kholm liet noteren.

Kholm is een district in de provincie Balkh. Dat ook de provincie Baghlan aan uw district grensde wist u blijkbaar niet, noch had u verdere informatie hierover. Zo had u geen idee welke districten van die provincies aan uw eigen district zouden grenzen, noch had u enig idee wat Hazrati Sultan of Baghlani Jadid zouden zijn. Eerstgenoemde is het dichtstbijzijnde district uit de provincie Samangan, terwijl laatstgenoemde een district in de provincie Baghlan is dat zelfs aan het uwe zou grenzen. U had verder geen idee wat de provinciehoofdstad van Samangan zou zijn (CGVS, p. 27-28).

U meende overigens foutief dat Hamal, Hut en Mizan de drie zomermaanden zouden zijn, terwijl dit eigenlijk respectievelijk de eerste, twaalfde en de zevende maand zijn. U zou daar verder nog Jawza aan toevoegen, de derde maand en liet vallen dat het niet op volgorde was. De zomermaanden gaan van mei tot september en omvatten (ruim gerekend) Saur, Jawza, Saratan, Asad, Sunbula en Mizan. U gewezen op uw eerder beperkte kennis van het klimaat in uw herkomstregio stelde u nogal vreemd dat u het in de cursus had geleerd, maar ondertussen zou zijn vergeten, hetgeen opmerkelijk is. Immers kan worden aangenomen dat de maanden van de kalender eerder courante kennis zouden zijn (CGVS, p. 8-9).

Niet alleen bleek uw geografische kennis en de kennis van uw kalender ondermaats, ook uw kennis omtrent enkele prominenten en ingrijpende gebeurtenissen in uw regio bleek eerder beperkt. Zo had u niet het minste idee in welk jaar de laatste nationale verkiezingen waren, noch kon u naast de naam "Ghani", ook nog maar iets van verdere informatie geven (CGVS, p. 8-9). U beweerde verder foutief dat op het moment van uw vertrek Farooq reeds twee of tweeënhalf jaar districtshoofd zou zijn geweest, terwijl er rond die periode evenzeer een aantal andere districtshoofden zijn geweest. U kon verder correct twee namen van provinciegouverneurs geven, al had u geen idee wanneer het zou zijn gewijzigd (CGVS, p. 10). U kon daarnaast wel Abdul Wahid Omarkhail aanwijzen als districtshoofd van Chahardara, al kon u niet zeggen welke jaren hij aan de macht was. U had vreemd genoeg geen idee waarom hij niet langer districtshoofd was, terwijl hij eigenlijk het leven zou hebben gelaten bij een zelfmoordaanval. Wie Zahir Niazi was, nochtans eveneens een voormalig districtshoofd, wist u niet. U kon verder Abdul Salam benoemen als het hoofd van de taliban in uw regio, maar aan verdere informatie ontbrak het u volledig. Abdul Salam was de schaduwgouverneur voor Kunduz en kwam recent om het leven. Voorts liet u correct vallen dat Ghulam Mahudin een voormalig politiechef was geweest, al had u geen weet van eventuele incidenten met hem. Vreemd genoeg overleefde hij in 2014 nog een zelfmoordaanval. Daarnaast had u geen idee wie Mulavi Ahmad Sha, Mohammad Sayed Raza en Zabihullah Majroh, Mawlawi Nooruddin waren, nochtans allen prominenten talib uit uw regio (CGVS, p. 28-30). In ieder geval, u werd verder gevraagd naar incidenten die gebeurden tijdens uw aanwezigheid in de regio en slaagde er in slechts één incident uiterst vaag te beschrijven. Zo zou er een raket op een toren zijn afgevuurd, al had u geen idee wanneer exact dit was. Wat er ook van zij, dat u verder geen weet had van enige incidenten is, gezien de reputatie van de taliban in Kunduz niet ernstig te noemen. U werd uiteindelijk gevraagd naar lokale radiostations waarop u enkel Radio Kunduz liet vallen. U kende geen enkele andere radio. Tot slot geconfronteerd met de afbeelding van een brug beweerde u dat het de brug was in het district Dasht-e-Archi, terwijl het eigenlijk de brug tussen uw eigen district en Kunduzstad is (CGVS, p. 32). Dat u van dit alles niet beter op de hoogte leek te zijn is opmerkelijk en doet bovenal vermoeden dat u uw beweerde regio van herkomst al langer hebt verlaten dan u wenst te laten uitschijnen. De kennis die u dan wel lijkt te bezitten bleek dan weer bijzonder oppervlakkig en wijst dan ook op een zeker ingestudeerd karakter ervan."

Verzoekers verklaringen over zijn vermeend recent verblijf in zijn regio van herkomst tot aan zijn vertrek naar België wordt bovendien verder ondergraven door de pertinente en terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over zijn reisweg ongeloofwaardig zijn, gelet op (i) het feit dat hij geen documenten neerlegt ter staving van zijn reisweg en (ii) zijn vage en onwetende verklaringen hieromtrent. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dienstig verweer aan tegen deze motieven, zodat deze worden overgenomen door de Raad.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat de ernst van verzoekers vrees voor vervolging wordt gerelativeerd door de vaststelling dat verzoeker pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel hij eerst door verschillende andere landen reisde (DVZ-verklaring, stuk 16, p. 10). Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk indient. Het feit dat verzoeker de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een ander land, maar dit heeft nagelaten, vormt dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen als dusdanig de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert. Verzoekers verweer, dat de meeste verzoekers om internationale bescherming doorreizen, kan hieraan geen afbreuk doen, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij is vertrokken uit Afghanistan, dagen en dagen te voet en met de auto of trein onderweg is geweest, en via Iran en Turkije en vele lidstaten van de Europese Unie heeft gereisd.

Verzoekers verweer dat hij begeleid werd en handelde naar de raad van de smokkelaar biedt onvoldoende verschoning voor verzoekers passieve houding in het licht van zijn verklaringen over zijn gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure dat hij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming wou indienen, doch besloot om door te reizen naar België omwille van de grote aantallen verzoekers om internationale bescherming (DVZ-verklaring, stuk 16, p. 9), waaruit geenszins kan blijken dat verzoeker afhankelijk was van de begeleiding van een smokkelaar en zelf in staat was om weloverwogen keuzes te maken met betrekking tot zijn bestemming. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“Ten vijfde kon ook uw reisweg richting Europa niet overtuigen. Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (tickets, foto’s, ...). U had verder geen idee wanneer exact u Afghanistan zou verlaten, noch wist u welke steden u op weg naar de grens passeerde of waar exact u deze grens tussen Afghanistan en Iran zou kruisen. Welke plaatsen u in Iran passeerde wist u niet en de grensovergang tussen Iran en Turkije kon u niet beter omschrijven dan “Urumia, denk ik. Heel hoge bergen, waar we te voet over moesten.” Dat u over een dusdanig ingrijpende gebeurtenis niet meer zou kunnen vertellen dan bovenstaande is opmerkelijk en doet vermoeden dat u op een andere manier zou zijn gereisd dan u beweert. Het CGVS wenst nog toe te voegen dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraegt doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn recente herkomst uit Saidkan in het district Chahardara in de provincie Kunduz, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich hebben voorgedaan. Bovendien oordeelde de bestreden beslissing terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder wordt ondergraven door zijn vage en ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent.

Waar verzoeker opmerkt dat de motivering van de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden vaststelt in zijn verklaringen, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het loutere feit dat dit een traumatische ervaring betrof voor verzoeker, biedt bovendien onvoldoende verschoning voor de vaagheden in zijn verklaringen, nu verzoeker, zoals hieronder zal blijken, niet aantoonde dat zijn cognitieve vermogen dermate is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent relaas naar voren te brengen. Verzoeker voert verder aan dat hij verklaarde dat hij van zijn veertiende tot zijn zestiende voor commandant M. gewerkt heeft, doch hij doet hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet kon vermelden wanneer hij begon te werken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 15). De Raad merkt hierbij bovendien op dat verzoekers verklaringen over zijn leeftijd ongeloofwaardig zijn, waardoor ook zijn verklaringen dat hij van zijn veertiende tot zijn zestiende voor de commandant werkte worden ondergraven. Verder merkt de Raad nog op dat verzoeker, toen hem bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij ooit gewerkt had in Afghanistan, verklaarde *“Nee, ik heb niets bijzonders gedaan. Ik verbleef in het dorp, ik hielp mensen een beetje”* (*Ibid.*, p. 9). Het is niet aannemelijk dat verzoeker zijn tewerkstelling bij commandant M. niet zou vermelden wanneer hem gevraagd wordt naar zijn werkzaamheden in Afghanistan, temeer gezien verzoeker verklaarde daar twee jaar te hebben gewerkt en verbleven. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling bij commandant M. en bijgevolg aan de problemen die hiermee zijn verbonden. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder geen verweer aan tegen de motivering van de bestreden beslissing inzake zijn vermeende problemen, die pertinent en correct is en steun vindt in het administratief dossier en aldus integraal wordt overgenomen door de Raad:

“Zo verklaarde u sinds lang voor commandant M. te werken, al had u geen idee sinds wanneer exact u bij hem aan de slag was, noch had u enig idee wanneer u door hem werd aangerand. U had verder geen idee wat de volledige naam van deze M. zou zijn, noch bleek u bijzonder veel over hem te kunnen vertellen behalve dat hij een belangrijk Arbaki was (CGVS, p. 15-16). U verklaarde verder problemen te kennen nadat u werd betrappt met zijn zoon al kon u niet aangeven wanneer dit was (CGVS, p. 17). Dient nog aan te worden toegevoegd dat het volstrekt onaannemelijk lijkt dat, mocht er enig geloof worden gehecht aan uw geaardheid, u een relatie zou starten met de zoon van een danig invloedrijk en machtig persoon. Dat u dergelijke risico’s zou lopen lijkt niet serieus. U voegde daar overigens aan toe dat u betrappt werd terwijl u seks had met zijn zoon en gevraagd hoe dat kon gebeuren antwoordde u nogal vreemd genoeg dat de deur gewoon open stond (CGVS, p. 25). Opnieuw, dat u dergelijke risico’s zou nemen is volstrekt ongeloofwaardig. De verschoning dat u het niet in het oog had gehouden overtuigt dan ook niet.

Wat er ook van zij, u verklaarde verder dat de commandant zou binnenvallen, u nog snel uw broek en schoenen kon aandoen, GSM en sleutels bij de hand had, de bodyguards kon misleiden en een kogel kon ontwijken omdat de commandant zijn pistool niet vond (CGVS, p. 25-26). Het hoeft dan ook weinig uitleg dat een dergelijk scenario weinig aannemelijk lijkt. Te meer u zelf had aangegeven dat u eigenlijk niet naar huis mocht van de commandant is het bevreemdend vast te stellen dat u alsnog toegang zou hebben tot zijn autosleutels. Dat u daar bovendien nog aan zou toevoegen dat u nadat u ontsnapte nog een belangrijke(re) commandant zou contacteren om over uw relatie te vertellen, zorgt er dan ook voor dat uw relaas volstrekt ongeloofwaardig is (CGVS, p. 26-27)."

De Raad treedt bovendien de bestreden beslissing bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid. In zoverre verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal geen dergelijk bewijs mag eisen van zijn seksuele geaardheid en dat de commissaris-generaal zijn gevoelens niet mag interpreteren, dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker afkomstig is. Van verzoeker, die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont. De Raad benadrukt dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknopng worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in zijn land van oorsprong en eventueel ook in België.

Verzoeker bleek niet in staat vanuit zijn persoonlijke beleving het proces waarbij hij zijn homoseksuele geaardheid ontdekt had toe te lichten niettemin dit een moeilijke, verwarrende en ingrijpende periode kan zijn in zijn, op dit punt afkeurende, maatschappelijke omgeving. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Afghaanse samenleving. Uit de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeker er niet in slaagt de ontdekking en beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid alsmede zijn beweerde homoseksuele relaties in België en Afghanistan aannemelijk te maken. In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in een ander licht te laten schijnen op deze motieven, aangezien hij niet verder komt dan het louter op algemene wijze aanvoeren dat hij zich gekrenkt voelde door de vraagstelling van de commissaris-generaal, waarover hij echter geen enkele opmerking maakte tijdens het persoonlijk onderhoud. Waar verzoeker aanvoert dat hij een zekere schroom ervoer voor contacten met de Belgische homoseksuele gemeenschap, merkt de Raad op dat dit klemt met verzoekers verklaringen dat hij naar discotheken ging die ontmoetingsplaatsen zijn voor homoseksuelen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 24), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hier toch enige informatie over kan geven, *quod non in casu*. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de pertinente motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen door de Raad:

"In casu werd echter vastgesteld dat uw verklaringen over uw vermeende geaardheid en de bewustwording daartoe allerm minst konden overtuigen en weinig oprecht leken te zijn. Zo werd u gevraagd op welk moment in uw leven u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen, waarop u aangaf dat u het wist toen u een relatie kreeg met de zoon van de commandant. U beweerde daar vroeger nooit te hebben bij stilgestaan, noch had u zich voordien ooit aangetrokken gevoeld tot mannen. Dat hier niet enige tijd aan vooraf zou zijn gegaan vol vragen en onzekerheid, doch u het plots zomaar zou beseffen lijkt op zich reeds weinig aannemelijk. U werd gevraagd hoe u dat dan besepte, waarop u nogal stereotiep antwoordde dat u het voelde toen u een seksuele relatie had met die jongen, terwijl u bij vrouwen niets voelde. U gevraagd om uw gevoelens en de bewustwording verder te omschrijven, kon u niets anders laten optekenen dan dat u wel bij hem wou zijn, doch niet bij een meisje. Ook wanneer verder werd gepolst naar de gevoelens die met dit toch wel ingrijpende bewustwordingsproces moeten gepaard gaan, geraakte u niet verder dan "Ik ben gewoon zo. Ik wil niet bij een meisje zijn, maar wel bij hem" (CGVS, p. 18-19). Dat u dergelijke moeite zou hebben om ook maar een beetje over uw gevoelens te praten tijdens uw bewustwordingsproces, maar telkens uiterst oppervlakkig en stereotiep zou verwijzen naar de contacten die u zou hebben gehad doet afbreuk aan de geloofwaardigheid. Dergelijke vage verklaringen over uw gevoelens wijzen op een gebrek aan doorleefde ervaringen en overtuigen geenszins het CGVS van de authenticiteit ervan.

Dat u overigens keer op keer zou verwijzen naar uw beweerde geaardheid als “Ik wilde normaal zijn”, “Ik ben gewoon zo”, “dat het normaal is om zo te zijn”, wijst er overigens op dat u zich geenszins wenst te associëren met uw beweerde geaardheid (CGVS, p. 18-20). Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee. Op geen enkel moment was u namelijk in staat om duidelijk de ontdekking van uw seksualiteit uit te drukken.

Daarnaast slaagde u er ook niet in het CGVS te overtuigen een oprechte relatie en/of seksuele contacten te hebben gehad met mannen. Zo beweerde u een relatie te hebben gehad met de zoon van de commandant en gevraagd hoe die relatie zou zijn ontstaan antwoordde u nogal stereotiep dat u samen naar films keek, u elkaar graag zag en dat ook aan elkaar hebt gezegd (CGVS, p. 17). U werd daarnaast gevraagd om uw gevoelens te omschrijven voor deze persoon, al geraakte u niet verder dan dat u zich goed voelde bij hem en tot rust bij hem kwam. Echter gevraagd waarom u zo tot hem aangetrokken werd, kon u enkel aangeven dat u hem graag had. Eerder beknopt (CGVS, p. 19). Wat er ook van zij, u werd erop gewezen dat het weinig aannemelijk is dat een relatie zomaar uit het niets zou ontstaan, waarop u niets anders kon aangeven dat het “na verloop van tijd zo is gebeurd”. U zou daaraan toevoegen dat hij u had gezegd dat hij u leuk vond, en omgekeerd en u zo tot het besef kwam dat u elkaar graag zag. Opnieuw, eerder summier en stereotiep (CGVS, p. 20). U werd verder gepolst naar hoe uw partner zijn geaardheid zou hebben ontdekt, waarop u enkel aangaf dat hij u niets had gezegd, behalve dat hij u graag zag sinds u bij hen woonde. U had verder geen idee wanneer exact u voor het eerst een koppel zou vormen, noch wanneer u voor het eerst seksuele betrekkingen met elkaar had gehad (CGVS, p. 20). Gevraagd naar meer informatie over uw partner vatte u het nogal kort samen: “Ik woonde bij hem. Bij zijn vader.” U werd aangemoedigd meer over uw eerste grote liefde te vertellen, maar geraakte niet verder dan “We bleven aan elkaar zeggen dat we elkaar leuk vonden. We zagen elkaar graag.” U gevraagd om uw partner te omschrijven gaf u zijn naam, wie zijn vader was en waar hij woonde. Qua persoonlijkheid omschreef u hem dan weer als “Hij was een jongen zoals mij, (...). Verder niets speciaals” en zijn uiterlijk omschreef u als “Hij was een knappe jongen, had een rechte neus. Mooie wenkbrauwen, blank en was iets kleiner dan ik.” U meende verder ook in België een relatie te hebben gehad, al kon u deze persoon niet beter omschrijven als “Hij was aantrekkelijk en zag er knap uit”. U kende overigens niet eens zijn volledige naam (CGVS, p. 21-23). U verklaarde dat er foto's zouden bestaan van u en uw partner, maar u wenste deze niet neer te leggen, zodat het hier bij een blote bewering blijft. Dat u het ontstaan van uw relatie, uw relatie zelf en uw partner(s) op een dergelijke oppervlakkige en weinig overtuigende manier zou omschrijven is weinig ernstig te noemen.

Tot slot bleek u ook een bijzonder geringe kennis te hebben over de homoseksuele gemeenschap en de perceptie daarvan zowel in uw land van herkomst, als in België. Zo werd u gepolst naar het standpunt van uw religie omtrent homoseksualiteit, waarop u nogal vreemd aangaf dat u niet veel van godsdienst kent, maar eigenlijk niet weet wat niet mag. U beweerde verder pas in België te weten zijn gekomen dat dit in België “normaal” is en u geen schrik diende te hebben, hetgeen evenmin overtuigt. Van iemand die net omwille hierdoor zijn land van herkomst wenst te verlaten, kan op z'n minst verwacht worden dat hij zich terdege informeert betreffende relevante wetgeving in het land van opvang. Dat u dit hebt nagelaten roept vragen op. Immers liet u optekenen dat u dit pas ontdekte nadat u samen met een andere Afghaanse jongen naar “homoseksuele porno” zou kijken. Dat u eigenlijk zomaar met een andere Afghaan dergelijke activiteiten zou ondernemen is gezien de Afghaanse culturele context op zich al weinig aannemelijk (CGVS, p. 22). Een dergelijke zorgeloosheid valt niet te rijmen met het profiel dat u zichzelf aanmeet. U liet verder verstaan nooit iets omtrent de wetten en regels te hebben opgezocht in België, noch kende u hier ontmoetingsplaatsen of holebi-organisaties in België (CGVS, p. 23-24). U verklaarde weliswaar dat u met uw partner in België disco's opzocht, maar u kon er geen één bij naam noemen. Dat u hier niet de minste interesse zou in tonen, of hier op z'n minst niet eens een beetje nieuwsgierig naar zou zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dan ook finaal, temeer u ondertussen al twee jaar in België verblijft, een land waar u uw beweerde geaardheid veel openlijker kunt beleven, waardoor van u toch meer doorleefde verklaringen verwacht mogen worden.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal nalaat om het door hem neergelegde attest te hanteren om zijn soms moeilijke verklaringen uit te leggen. De bestreden beslissing oordeelde echter terecht dat het neergelegde psychologisch attest de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet vermag te herstellen. Uit het psychologisch attest kan blijken dat verzoeker te kampen heeft met nachtmerries, piekeren, zelfmoordgedachten, concentratieproblemen, overdreven reacties en dissociatie en dat hij aan PTSD lijdt. De Raad merkt echter op dat het neergelegde psychologisch attest niet verduidelijkt op welke manier verzoekers mentale toestand zijn vermogen om coherente verklaringen af te leggen heeft aangetast, zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoekers cognitief geheugen

dermate is aangetast dat hij niet in staat was om een coherent, gedetailleerd en consistent asielrelaas naar voor te brengen. Het attest van 28 november 2017 vermeldt weliswaar dat verzoeker het aanvankelijk moeilijk had om over zijn problemen te praten, doch dat zijn psychische toestand verbeterde na enkele psychologische sessies. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op 1 december 2017 blijkt echter dat verzoeker uitgebreide verklaringen aflegde over zijn voorgehouden problemen in het land van herkomst (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 13-14) en dat hij geen melding maakte van eventuele problemen omtrent zijn mentale gezondheidstoestand, noch kan dit blijken uit het verloop van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker toont door het louter neerleggen van dit psychologisch attest dan ook allerminst aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen. Verder merkt de Raad nog op dat dergelijke psychologisch attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn psychische problemen opliep. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz dient beoordeeld te worden, doch gaat eraan voorbij dat hij zijn beweerde recente herkomst uit Saidkhan in het district Chahardara in de provincie Kunduz in Afghanistan niet aannemelijk maakt. Hierdoor maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verzoeker verwijst immers naar de onveiligheidssituatie in Afghanistan, doch met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afgaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst immers niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2, 32).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP